

A boldogságért áldozatot kell hozni

„Két fa, együtt testvéri lombban.
Egyek vagyunk sok fájdalomban,
Örömben és kényszerekben,
Másképpen tán élni sem lehetne.”

(Szabó Lőrinc: Szövetség)

CSALÁDBAN MARAD

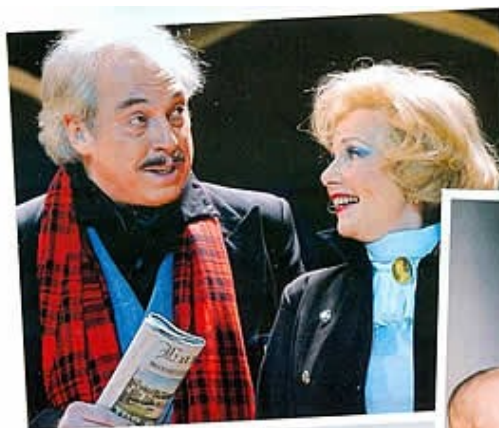
Mint mindig, most is Piros Ildikó volt **Huszt Péter új könyvének** első „hallgatója”: amikor a színész ír valamit, felolvassa feleségének. A *Kik vagytok, hé!* című kötetet (Ulpius-ház) ráadásul fia, Huszt Péter szerkesztette.

HUSZTI PÉTER

**Kik
vagytok,
hé!**

Negyven éve ismerik egymást, **harminchat éve házas Piros Ildikó és Huszti Péter.** Ám ahhoz, hogy férj-feleség lehessenek, előbb mindketőjüknek el kellett válnia. Nem szívesen beszélnek magánéletükről, de a Gyönggyel kivételt tettek. Elmondják, mi hosszú, boldog házasságuk titka.

Ha nem dolgoznak épp a színházban, három unokájukat babusgálják

„Egész pályánk és életünk összekapcsolódott – kezdi Piros Ildikó. – Azért mondom múlt időben, mert a jövőnk már rövidebb. Többször alakítottunk szerelmespárt, de nem a színpadon alakult ki a szerelmünk. Elindultam kis hazámból, Kecskemétre, a semmiből jöttem, de tudtam, hogy a hivatásomat maximálisan fogom csinálni, és aki akadályt gördít elé, azt otthagynom. Ezért léptem ki első házasságomból.

A színészet iránti elhivatottság miatt találkozhattunk Péterrel. Mindketten úgy érezzük, ugyanaz a feladatunk – ezért tudunk ilyen hosszú távon egyetérteni. Nemcsak a szerelem tart minket össze, hanem az is, hogy ugyanazt valljuk. Fiatalon kerültünk össze, rengeteget utaztunk együtt. Amikor levett a poleról egy könyvet, elolvastatta velem, és fordítva, ezáltal csiszolódtunk össze. De sok mindenben különbözünk. Más a kedvenc városunk, a zenei ízlésünk.

Nehéz ezt a 36 évet megfajteni. Mindketten hoztunk az első házasságunkból egy gyereket, de amikor összekerültünk, elhatároztuk, fontos, hogy legyen közös is, és elég hamar úgy éreztük, három gyerekünk van. Életünk fő attrakciójának azt tartjuk, hogy ők testvérnek vallják és igazán szeretik egymást. Tavaly két unokám is született három hónap különbséggel. Ez a világ teteje, ezért érdemes élni.

Soha nem éreztem, hogy elég Péterből, pedig rengeteg darabban játszottunk együtt – mint most is, a soproni színházban. Munka közben soha nem volt konfliktusunk, pedig sokszor rendezett ő engem. Nem is kell beszélünk: csak belemézek a szemébe, és tudom, mit csinálnak, de meghagyja a kreatívításomat.

Nem számoljuk, mióta vagyunk együtt. Péter nem szokott meglepni tárgyakkal a jelesnek gondolt napokon – még a saját születésnapjára is nekem kell figyelmeztetnem. De nekem sem fontos, hogy megünnepeljük megismerkedésünk napját vagy a házassági évfordulókat. Nekünk a színházi bemutatók a nagy ünnepek. Amikor egy előadás után belépek az öltözőbe, ránézek az arcára, és tudom, milyen voltam a színpadon. Legutóbb azt mondta, megrázó, és tudtam, hogy rendben vagyok. Ezek egy életre megmaradnak.”

PIROS ILDIKÓ [62] színésznő

Kecskeméten született 1947. december 23-án. 1970-ben végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán, azóta a Madách Színház és a Soproni Petőfi Színház örökös tagja. 2000 óta a Magyar Táncművészeti Főiskola színházi játék tanára. **Elismerései:** Jászai Mari-díj (1982), Déryné-díj (1993), Legjobb alakítás díja (1997), Erdemes Művész (2003).

„Rengeteg időt töltöttünk együtt színházban, és a nagy bölcsek azt mondják, a színházi évek duplán számitanak, amolyan háborús éveknek tudhatók be – meséli Huszti Péter. – Soha nem éreztem, hogy sok lenne belőle, pedig már vagy negyven éve ismerjük egymást. Mindketten házasok voltunk, amikor kialakult a vonzalom közöttünk. Nem voltak egyszerű évek, amíg nyugalom lett körülöttünk, de megérte. Amikor már egy pár voltunk, rengeteget utaztunk együtt. Párizs a kedvenc városom, sokszor visszatérünk oda. Az elmúlt húsz évben feleségem nélkül is sokat utaztam hivatalos utakra, de semmit sem vártam jobban annál, hogy hazatérjek.

Nem tudtam volna mindent végigcsinálni, ha Ildikó nem tartja össze a családot. De nem szeretjük ajnározni egymást, főleg a szakmánkban nem. Kritikusak vagyunk egymással, de nincsenek közöttünk konfliktusok, mert szavak nélkül is értjük, érezzük egymást.

A szerelem egyszerű, de hogy együtt is maradjon egy férfi és egy nő, azért keményen kell dolgozni. Komoly áldozatokat hoztunk mi is. Talán azért működik ennyi idő után is jól a házasságunk, mert nem viszünk haza munkát. Bele is bolondulnánk... Otthon csak a gyerekeinkre koncentráltunk, mostanában pedig a három unokánkra.

Mindig történik az életünkben olyan dolog, amitől meg tudunk újulni. Jót tett, hogy az elmúlt két és fél évben kiköcskentünk a fővárosi felpörgetett életből. A Soproni Petőfi Színházban játszunk, és együtt megyünk-jövünk a fellépésekre. Szeretünk sétálni a Lövérékben, ilyenkor nagyokat beszélgetünk. Ezek a pillanatok fontosabbak bármilyen évfordulónál. Nem viszek mindig ajándékot, virágot a jeles napokra, de ez soha nem jelentett problémát – Ildikó tudja, ilyen vagyok, és egyikünk sem szereti a nagy csinnadrattát. Amikor hatvanéves lettem, azt nem lehetett megúszni, de a hétköznapokon fontosabb dolgokat élünk át együtt. És az csak a miénk.”

HUSZTI PÉTER [65] színész, rendező

Budapesten született 1944. május 4-én. 1966-ban végezte el a Színház- és Filmművészeti Főiskolát, ahol a mai napig tanít. A diploma megszerzése után a Madách Színház társulatához szerződött. Jelenleg a Soproni Petőfi Színház művészeti tanácsadója. **Elismerései:** Jászai Mari-díj (1974), Kossuth-díj (1978), Erdemes Művész (1982), Kiváló Művész (2004), Prima-díj (2006). Oktatói munkájáért az Apáczai Csere János és az MTA Pázmány Péter Felsőoktatási Díjakban részesült.